

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2016 r. – Gauff/OHIM – H.P. Gauff Ingenieure (Gauff)

(Sprawa T-13/16)

(2016/C 090/31)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gauff GmbH & Co. Engineering KG (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Molnar)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: H.P. Gauff Ingenieure GmbH & Co. KG – JBG (Frankfurt nad Menem, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Gauff” – wspólnotowy znak towarowy nr 6 327 977

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 listopada 2015 r. w sprawie R 549/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- posiłkowo – przekazanie sprawy OHIM w celu dalszego badania spornych okoliczności, których błędnie nie rozpatrzono;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 53, 56, 57 i 76 rozporządzenia nr 207/2009, naruszenie rozporządzenia nr 2868/95 i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym, a także niewystarczające uzasadnienie.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2016 r. – Apimab Laboratoires i in./Komisja Europejska

(Sprawa T-14/16)

(2016/C 090/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Apimab Laboratoires (Clermont-l'Hérault, Francja), Sarl BBI – Blanche Bresson Institut (Barbentane, Francja), Institut de recherche biologique – IRB (Montaigu, Francja), Laboratoires Arkopharma (Carros, Francja), Laboratoires Juva Santé (Paryż, Francja), Ortis (Bütgenbach, Belgia), Pierre Fabre Médicament (Boulogne-Billancourt, Francja), Pollenergie (Saint-Hilaire-de-Lusignan, Francja) (przedstawiciel: A. de Brosses, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że rozporządzenie nr 2015/1933 z dnia 27 października 2015 r. zostało przyjęte bez uprzedniej konsultacji ze strony Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności, EFSA, a tym samym z naruszeniem procedury mającej zastosowanie do jego przyjęcia;
- orzeczenie, że Komisja naruszyła prawo przyjmując rozporządzenie nr 2015/1993 bez naukowego zbadania zagrożenia z naruszeniem art. 6 rozporządzenia nr 178/2002;
- orzeczenie, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ograniczając w rozporządzeniu nr 2015/1933 z dnia 27 października 2015 r. poziomy stężenia benzo(a)pirenu w niektórych środkach żywnościowych do 10 mikrogramów, jeżeli jest stosowany sam, lub do 50 mikrogramów, jeżeli jest mieszany z pozostałymi substancjami;
- orzeczenie, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności ograniczając w rozporządzeniu nr 2015/1933 z dnia 27 października 2015 r. poziomy stężenia benzo(a)pirenu w niektórych środkach żywnościowych do 10 mikrogramów, jeżeli jest stosowany sam, lub do 50 mikrogramów, jeżeli jest mieszany z pozostałymi substancjami;
- orzeczenie, że Komisja naruszyła zakaz niedyskryminacji ograniczając w rozporządzeniu nr 2015/1933 z dnia 27 października 2015 r. poziomy stężenia benzo(a)pirenu w niektórych środkach żywnościowych do 10 mikrogramów, jeżeli jest stosowany sam, lub do 50 mikrogramów, jeżeli jest mieszany z pozostałymi substancjami.

W konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 2015/1933 z dnia 27 października 2015 r. w zakresie przepisów dotyczących niektórych środków żywnościowych;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 6 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję zasad postępowania wynikających z rozporządzenia Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiającego procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (zwanego dalej „rozporządzeniem ramowym”), podczas przyjęcia rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1933 z dnia 27 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych we włóknach kakao, chipsach bananowych, suplementach diety, suszonych ziołach i suszonych przyprawach (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).
2. Zarzut drugi dotyczący błędu co do prawa popełnionego przez Komisję przy przyjmowaniu zaskarżonego rozporządzenia z naruszeniem art. 2 rozporządzenia ramowego, co uzasadnia stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia z powodu braku podstawy prawnej.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu co do prawa popełnionego przez Komisję, ponieważ nie zasięgnęła ona opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności, EFSA i nie dokonała jakiegokolwiek wcześniejszej naukowej oceny, z naruszeniem wymogów art. 6 rozporządzenia nr 178/2002.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ponieważ zaskarżone rozporządzenie opiera się w dorozumiany sposób na stwierdzeniu, że konsument spożywa podobne ilości wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) w środkach spożywczych, co w żywności, co nie jest zgodne z prawdą.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję zasady proporcjonalności, jeżeli chodzi o ustalenie maksymalnego stężenia (WWA), ponieważ wykracza ono poza to, co jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Komisję zasady niedyskryminacji, ponieważ zaskarżone rozporządzenie nie uwzględniło różnic pomiędzy środkami spożywczymi a innymi suplementami diety ustalając maksymalne stężenia (WWA) odpowiednio w zależności od danego rodzaju środka spożywczego.